

Sygn. akt III PK 15/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jolanta Frańczak

SSN Dawid Miąsik

Protokolant Grażyna Niedziałkowska

w sprawie z powództwa J.P.

przeciwko Sądowi Rejonowemu w G.

o zaległe wynagrodzenie,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw

Publicznych w dniu 22 listopada 2016 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w S.

z dnia 22 września 2015 r., sygn. akt IV Pa .../15,

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 22 września 2015 r. oddalił apelację powódki J.P. od wyroku Sądu Rejonowego w S. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 marca

2015 r. oddalającego powództwo skierowane przeciwko Sądowi Rejonowemu w G. o wynagrodzenie.

W przedmiotowej sprawie powódka domagała się zasądzenia od pozwanego pracodawcy - Sądu Rejonowego w G. łącznej kwoty 23.380,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami od wymienionych kwot częściowych tytułem równowartości nie w pełni zwaloryzowanego wynagrodzenia za pracę w latach 2011-2013 oraz za styczeń i luty 2015 r. Powódka jest zatrudniona w tym Sądzie od 1 listopada 1999 r., ostatnio na stanowisku kuratora zawodowego specjalisty. W uzasadnieniu powództwa wskazała, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 795 ze zm., dalej ustawa o kuratorach sądowych) jej wynagrodzenie w latach 2011-2013 powinno być podwyższane wskaźnikiem inflacji, który kształtował się na poziomie: 102,3% w 2011 r., 102,8% w 2012 r. oraz 102,7% w 2013 r. Tymczasem wynagrodzenia kuratorów zawodowych nie były waloryzowane, a ostatnia taka regulacja płacowa kuratorów sądowych została przeprowadzona w 2009 r.

Sądy obu instancji uznały roszczenie powódki za nieuzasadnione. W sprawie bezsporne jest to, że na podstawie przepisów ustaw budżetowych na lata 2011 - 2013 i 2015, które utrzymały średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej w wysokości dotychczasowej 100% doszło do sytuacji, w której mechanizm ustalania wynagrodzenia kuratorów zawodowych określony w art. 14 ust. 1b ustawy o kuratorach sądowych przez odesłanie do art. 6 ust. 1 ustawy z 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 966, powoływana dalej jako ustawa o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej), polegający na określaniu wynagrodzenia na dany rok budżetowy na podstawie wynagrodzenia z roku poprzedniego po jego zwaloryzowaniu średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń (ustalonym w ustawie budżetowej), nie był realizowany, przez co wynagrodzenia kuratorów sądowych pozostawały na niezmiennym poziomie z lat poprzednich, zamiast wrastać. Wobec kontestowanej treści ustaw budżetowych z lat 2011-2013 i 2015 oraz tzw. ustaw ołobudżetowych, które utrzymywały wynagrodzenia na poziomie nie wyższym niż w latach poprzednich, doszło do kolizji pomiędzy tymi regulacjami

„budżetowymi” a wyżej wskazanymi przepisami ustawy o kuratorach sądowych oraz ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej, które przewidują mechanizm corocznej waloryzacji wynagrodzenia kuratorów średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń. Kontestowane przepisy kolejnych ustaw budżetowych na lata 2011-2013 i 2015 pozostawiały średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej na dotychczasowym poziomie 100%, co sprawiało, że wynagrodzenia określone przy zastosowaniu tego niezmiennego wskaźnika nie wzrosły.

W ocenie Sądu Okręgowego, dla zweryfikowania ujawnionego kolizyjnego stanu rzeczy Sąd pierwszej instancji zasadnie zastosował normę kolizyjną *lex posterior derogat legi priori*, zgodnie z którą ten samej rangi ustawowy akt późniejszy uchyla moc obowiązującą aktu wcześniejszego, choćby nie uchylał obowiązywania przepisów ustawy o kuratorach sądowych ani ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej w zakresie zasad wzrostu wynagrodzeń za pracę.

Ponadto Sąd drugiej instancji wskazał, że dopóki zakwestionowane przepisy corocznych ustaw budżetowych nie zostaną uznane za niekonstytucyjne, istnieje domniemanie ich zgodności z Konstytucją. Za Trybunałem konstytucyjnym argumentował, że nawet w razie uznania niekonstytucyjności przepisów ustaw budżetowych w zakresie, w jakim utrzymywały średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń na dotychczasowym niezmiennym poziomie 100%, roszczenie powódki nie mogłoby być uwzględnione ze względu na niemożność przyjęcia innego miernika waloryzacji wynagrodzenia, jak właśnie średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń, który przewiduje ustawa o kuratorach sądowych. Nie było też podstaw prawnych do waloryzacji wynagrodzeń powódki na podstawie art. 358¹ § 3 k.c. w związku z art. 300 k.p. ani na podstawie art. 105 ustawy o kuratorach sądowych, ponieważ „takie działanie byłoby sprzeczne z zasadami prawa pracy”.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie: 1/ art. 316 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez nieprawidłowe zastosowanie polegające na wydaniu wyroku w oparciu o nieaktualny stan prawny, tj. przy zastosowaniu ustaw budżetowych na rok 2011, 2012 i 2013, które już nie obowiązywały w dacie orzekania, a ponadto na błędnym zastosowaniu reguły derogacyjnej *lex posterior*

derogat legi priori „w sposób eliminujący zastosowanie obowiązujących przepisów ustawy o kuratorach sądowych oraz ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń, a w to miejsce zastosowanie norm nieobowiązujących”, 2/ art. 386 § 4 k.p.c. przez nieprawidłowe zastosowanie i nieuchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji oraz nieprzekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, pomimo nieprzeanalizowania materialnoprawnych podstaw żądań powódki decydujących o istnieniu i wysokości roszczenia, 3/ art. 14 ust. 1, 1a i 1b ustawy o kuratorach sądowych w związku z art. 2 pkt. 4, art. 4 ust. 2, art. 5 pkt. 2 i art. 6 ust. 1 ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w związku z art. art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2011 z dnia 20 stycznia 2011 r. w związku z art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej w związku z art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2012 z dnia 2 marca 2012 r. w związku z art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 22 grudnia 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej w związku z art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2013 z dnia 25 stycznia 2013 r. w związku z art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 grudnia 2012 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z realizacją ustawy budżetowej w związku z art. 14 i art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. - ustawa budżetowa na 2015 r. przez nieprawidłową wykładnię i zastosowanie, wskutek braku zastosowania obowiązkowej waloryzacji wynagrodzenia powódki w oparciu o przepisy ustaw budżetowych, nieobowiązujących w dacie orzekania oraz nieuwzględnieniu tego, że brak realizacji ustawowej waloryzacji w danym roku budżetowym nie wyłącza możliwości sądowej waloryzacji należnych pracownikowi świadczeń, 4/ art. 358¹ § 3 k.c. w związku z art. 300 k.p. w związku z art. 105 oraz art. 14 ust. 1, 1a i 1b ustawy o kuratorach sądowych w związku z art. 2 pkt. 4, art. 5 pkt. 2 i art. 6 ust. 1 ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń przez ich nieprawidłowe zastosowanie polegające na braku rozważenia i zastosowania mechanizmu sądowej waloryzacji w stosunku do wynagrodzenia za pracę należnego powódce, w sytuacji gdy obowiązek waloryzacji został przewidziany w warunkach zatrudnienia powódki a pozwany nie wypłacił powódce świadczenia w zwaloryzowanej wysokości, a ponadto wskutek nieuwzględnienia istotnej zmiany siły nabywczej pieniądza po powstaniu zobowiązania, co w świetle interesów stron i zasad współżycia społecznego

uzasadniało przeprowadzenie sądowej waloryzacji świadczeń powódki (waloryzacji *ex aequo et bono*), 5/ art. 18^{3b} § 1 pkt. 2 w związku z art. 18^{3c} § 1 i 2, art. 18^{3a} § 1 i 2 i art. 18^{3d} k.p. w związku z art. 105 ust. 1 oraz art 14 ust. 1, 1a i 1b ustawy o kuratorach sądowych w związku z art. 2 pkt. 4, art. 5 pkt. 2 i art. 6 ust. 1 ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń przez nieprawidłowe zastosowanie i nieuwzględnienie okoliczności, że ustawowe zobowiązanie do waloryzacji wynagrodzenia pracownika i równoczesne wykluczanie przeprowadzenia tej waloryzacji prowadzi do nieprzejrzystego ukształtowania systemu wynagrodzeń kuratorów sądowych, przez co doszło do naruszenia zakazu nierównego traktowania pracowników, a arbitralność i dowolność w kształtowaniu wysokości wynagrodzenia prowadzi do dyskryminacji pracowników.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w niej istotne zagadnienia prawne: „1/ czy dopuszczalne jest rozstrzyganie o prawach i obowiązkach stron stosunku pracy w oparciu o przepisy ustaw budżetowych nieobowiązujących już w chwili orzekania, uchwalanych zgodnie z art. 219 ust. 1 Konstytucji na rok budżetowy i określanych w nauce prawa jako ustawy skonsumowane, bądź zrealizowane po upływie tego roku; a jeśli tak, to gdzie należy upatrywać podstaw ich dalszego obowiązywania? 2/ czy ukształtowany w art. 14 ust. 1b ustawy o kuratorach sądowych w związku z art. 2 pkt. 4, art. 5 pkt. 2 i art. 6 ust. 1 ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń mechanizm waloryzacji świadczeń kuratorów sądowych, odwołujący się do przepisów ustaw budżetowych w danym roku budżetowym, eliminuje możliwość sądowej waloryzacji świadczeń? 3/ czy w zakresie pozostałej części niewypłaconego pracownikowi wynagrodzenia za pracę możliwa jest waloryzacja świadczeń według kryteriów określonych w art. 358¹ § 3 k.c. w związku z art. 300 k.p.? 4/ czy niespójność norm ustawowych określających zasady kształtowania wynagrodzenia pracowników sfery budżetowej, prowadząca do nieprzejrzystych zasad ich wynagradzania może podlegać ocenie Sądów Pracy z punktu widzenia naruszenia zasad równego traktowania pracowników?”.

W konsekwencji skarżąca wniosła o rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie i o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku

Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania i zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie ma usprawiedliwionych podstaw. Regulacja wynagradzania kuratorów sądowych ma charakter ustawowy, a wygroźenie zasadnicze kuratorów sądowych jest równe i stanowi odpowiednio do rangi stopnia służbowego wielokrotność kwot bazowej, której wysokość, ustalona według zasad określonych w ust. 1a i ust. 1b, określa ustawa budżetowa (art. 14 ust. 1 ustawy o kuratorach sądowych). Wykładnia gramatyczna tego przepisu zdaje się jedynie *prima facie* nie pozostawiać wątpliwości, że ustawa budżetowa powinna ustanawiać wysokość kwoty bazowej według zasad określonych w ust. 1 i 1b ustawy o kuratorach sądowych, czyli że kwota bazowa ustalona w 2003 r. w konkretnej wysokości na 1.667,70 zł (ust. 1a) powinna w każdym kolejnym roku kalendarzowym podlegać ustawowej waloryzacji corocznie średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń ustalany na podstawie przepisów o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej. Zastosowanie tego ustawowo określonego wskaźnika waloryzacji miało zapewniać realny wzrost wynagrodzenia zasadniczego kuratorów sądowych adekwatny do wskaźnika inflacji (wzrostu cen towarów i usług).

Równocześnie jednak, bo zgodnie z art. 9 ust. 1 pkt 3 ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w sferze budżetowej, wskaźnik ten jest ustalany corocznie w kolejnych ustawach budżetowych, co oznacza, że nie ma podstaw do ukształtowania waloryzacji wynagrodzeń kuratorów sądowych z pominięciem lub „w oderwaniu” od średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń corocznie ustalanego w kolejnych ustawach budżetowych. Według twierdzeń skarżącej, w latach 2009 i 2010 ustawy budżetowe ukształtowały sporny wskaźnik na poziomie niższym od wskaźnika inflacji, a w latach 2011-2013 i 2015 w ogóle nie zmieniały tego wskaźnika, co ograniczało lub „zamrażało” wzrost wynagrodzeń tej kategorii pracowników sektora publicznego. Tymczasem w wymienionych okresach wystąpiły istotne perturbacje budżetowe wynikające ze światowego kryzysu

bankowego, który wywołał załamanie lub co najmniej istotne długotrwałe spowolnienie globalnego oraz krajowego rozwoju gospodarczego. Takie uwarunkowania sprawiły, że średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń ustalany na podstawie przepisów o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej nie ulegał zmianie, ale jego wysokość była niepełna (ograniczana), a następnie „zamrażana” w przepisach kolejnych corocznych ustaw budżetowych przez ustalanie kwoty bazowej na niepełnym lub dotychczasowym (niezmienianym) poziomie. W ocenie Sądu Najwyższego, interpretacja ustawowych regulacji prawnych wynagradzania pracowników sektora publicznego nie może pomijać stanu i możliwości finansów publicznych, które usprawiedliwiały czasowe ograniczenie lub „zamrożenie” ustawowych podwyżek wynagrodzeń, co wykluczało automatyczny wzrost wynagrodzeń nie tylko w sferze budżetowej, ale także w tych publicznych sektorach, w których wynagrodzenia są ustalane w nawiązaniu lub z uwzględnieniem okresowo ograniczonego lub „zamrożonego” średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń, o którym mowa w przepisach pragmatyki kuratorskiej w związku z przepisami ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej, które odsyłają do przepisów i parametrów ustaw budżetowych. Corocznie uchwalane ustawy budżetowe obowiązują w kolejnych latach budżetowych, co wszakże nie znaczy, jak bezpodstawnie i bezzasadnie twierdzi skarżąca, że z upływem okresu (roku) budżetowego przestają obowiązywać, choćby dlatego, że wszelkie roszczenia z danego roku budżetowego podlegają weryfikacji na podstawie przepisów ustawy budżetowej obowiązującej w takim terminowym (rocznym) okresie obowiązywania adekwatnej rocznej ustawy budżetowej.

Istotne jest także to, że wyżej ujawniony i kontestowany przez skarżącą stan rzeczy dotknął nie tylko kuratorów sądowych, ale w podobny sposób także innych zatrudnionych w wymiarze sprawiedliwości, w tym sędziów, prokuratorów oraz pracowników administracyjnych, przeto nie doszło do nierównego traktowania ani dyskryminacji płacowej skarżącej w porównaniu do innych zatrudnionych w sektorze publicznym, którzy są wynagradzani z uwzględnieniem regulacji corocznych ustaw budżetowych. W rozpoznawanej sprawie okolicznością notoryjną było ponadto to, że ze względu na globalny kryzys finansowo-ekonomiczny w

spornych okresach nie było na ogół wzrostów wynagrodzeń także w prywatnych sektorach zatrudnienia, przeciwnie liczne grupy zatrudnionych godziły się często na brak podwyżek wynagrodzeń za pracę w okresach trudności finansowo-ekonomicznych, albo ze względów ekonomicznych niejednokrotnie traciły miejsca pracy.

Roszczenia skarżącej w istocie rzeczy zmierzały do jurysdykcyjnego zanegowania regulacji kolejnych ustaw budżetowych, które nie uwzględniały mechanizmu ustawowej waloryzacji wynagrodzeń zasadniczych kuratorów sądowych w spornych okresach. W tym kontrowersyjnym zakresie Sąd Najwyższy uznał, że sądy powszechne nie mają kompetencji do stwierdzenia niezgodności z Konstytucją przepisów ustaw budżetowych ani nie mają jurysdykcyjnego, w tym kreatywnego, wpływu na korygowanie przepisów ustaw budżetowych, choćby pozostawały one w normatywnej kolizji z regulacjami innych równorzędnych aktów prawnych. Jedynym sposobem zweryfikowania wysokości wynagrodzeń kuratorów sądowych jest stosowanie spornych przepisów kuratorskiej ustawy ustrojowej z uwzględnieniem odpowiednich przepisów ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w sferze budżetowej oraz przepisów ustaw budżetowych lub okołobudżetowych, co sprawia że nawet potencjalne stwierdzenie niekonstytucyjności przepisów tych ostatnio wymienionych ustaw ograniczających lub „zamrażających” wzrost płac w sektorach publicznych prowadziłoby wyłącznie do powstania luki normatywnej wymagającej i tak interwencji ustawodawcy, który sporny stan rzeczy mógłby uregulować w sposób niekoniecznie zgodny z oczekiwaniami kuratorów sądowych (por. postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lutego 2015 r., P 44/13, OTK-A 2015 nr 2, poz. 21).

Dla usunięcia ujawnionych kontrowersji kolizyjnych pomiędzy regulacjami ustaw ustrojowych oraz ustaw budżetowych w zakresie realizacji mechanizmów ustawowego wzrostu wynagrodzeń Sąd Najwyższy (por. wyroki z: 12 kwietnia 1994 r., I PRN 12/94, OSNAPiUS 1994 nr 4, poz. 61; 13 marca 1997 r., I PKN 55/97, OSNAPiUS 1997 nr 13, poz. 325) uznawał za usprawiedliwione stosowanie zasady pierwszeństwa przepisów ustaw budżetowych lub „okołobudżetowych” (*lex posteriori*) przed przepisami ustaw ustrojowych (*lex priori*). Przepisy ustrojowe same w sobie nie mają wystarczającego waloru normatywnego w zakresie

regulującym wzrost wynagrodzeń, ponieważ na zasadzie podwójnego („piętrowego”) odesłania nakazują stosować przepisy ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w sferze budżetowej (art. 14 ust. 1b ustawy o kuratorach sądowych), która dalej odsyła do parametrów ostatecznie określanych w corocznych ustawach budżetowych (art. 6 ust. 1 i 9 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w sferze budżetowej). Te „końcowe” parametry nie mogą być pomijane ani jurysdykcyjnie ignorowane przy ustalaniu i weryfikacji wysokości wynagrodzeń zatrudnionych we wszystkich sektorach publicznych, dopóki Trybunał Konstytucyjny nie podważy nazbyt długiego okresu ograniczania lub „zamrażania” ustawowych mechanizmów waloryzacji wynagrodzeń w sferze publicznej według zasad przewidzianych w pragmatykach służbowych lub pracowniczych. Sądy powszechne nie mają jurysdykcji do korygowania ani naprawiania ustaw budżetowych lub okołobudżetowych w celu usunięcia potencjalnych kolizji z ustrojowymi mechanizmami waloryzacji wynagrodzeń kuratorów sądowych. Oznacza to, że zweryfikowanie wysokości wynagrodzenia kuratorów sądowych wymaga uwzględnienia odpowiednich przepisów ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej, która odsyła do przepisów corocznych ustaw budżetowych lub okołobudżetowych.

Sporne przepisy prawa nie podlegają „izolacjonistycznej” interpretacji w oderwaniu od uwarunkowań i kontekstu społeczno-gospodarczego, które przecież mają regulować w sposób pożądanie niekolizyjny. Oznacza to, że zatrudnieni i wynagradzani ze środków budżetu Państwa nie powinni pomijać wynikających i ustalonych w ustawach budżetowych możliwości finansowania z budżetu Państwa wynagrodzeń pracowniczych lub służbowych, a w szczególności powinni powściągliwie formułować żądania podwyżek wynagrodzeń za pracę, zważając na to, że dla uniknięcia lub usunięcia spornych kontrowersji prawnych i jurysdykcyjnych ustawodawca mógłby na przyszłość uchylić z porządku prawnego kontrowersyjne regulacje prawne, w tym w całości pozbawić mocy obowiązującej art. 14 ust. 1b ustawy o kuratorach sądowych.

Sąd Najwyższy podzielił też stanowisko Sądu drugiej instancji, że mechanizm ustawowej waloryzacji wynagrodzeń za pracę, które wynikają z przepisów rangi ustawowej, wyklucza waloryzację ustawowo określonych

wynagrodzeń za pracę na podstawie art. 358¹ § 3 k.c. już dlatego, że przepisy Kodeksu cywilnego mogą być w stosunkach pracy odpowiednio stosowane wyłącznie w sprawach nieunormowanych przepisami prawa pracy i pod warunkiem ich niesprzeczności z zasadami prawa pracy (art. 300 k.p.). Dlatego w przypadkach uregulowania w przepisach prawa pracy konkretnego ustawowo określonego mechanizmu ustalania i waloryzacji istotnych elementów wynagrodzeń za pracę - zastosowanie innego niż ustawowy sposobu ustalania i zasadzania wzrostów ustawowo kształtowanych wynagrodzeń za pracę nie ma innych niż ustawowe podstaw prawnych ani nie może wynikać z zastosowania art. 358¹ § 3 k.c. Cywilna waloryzacja takich świadczeń na podstawie art. 358¹ § 3 k.c. i tak byłaby możliwa tylko w razie istotnej zmiany siły nabywczej pieniądza po powstaniu zobowiązania (umownego lub pozaumownego), podczas gdy na ogół przyjmuje się, że nawet utrzymująca się dłużej nieznaczna (ekonomicznie „umiarkowana”) inflacja pieniądza jest objęta normalnym ryzykiem kontraktowym, które w przypadkach niewykonania lub nienależytego wykonywania zobowiązań pieniężnych znajduje zaspokajanie zasądzanymi roszczeniami odsetkowymi. Oznacza to, że ustawowe mechanizmy waloryzacji wynagrodzeń za pracę obowiązujące w niektórych sektorach publicznej sfery zatrudnienia według wskaźników lub kwot bazowych wynikających z przepisów corocznych ustaw budżetowych lub okołobudżetowych wykluczają jurysdykcyjne zastosowanie cywilnego mechanizmu waloryzacji wynagrodzeń za pracę z art. 358¹ § 3 k.c. dla skorygowania lub zastąpienia waloryzacji ustawowej, która została ukształtowana przepisami pragmatyk służbowych lub pracowniczych ściśle regulującymi ustawowe zasady i wysokość ustalania wynagrodzenia za pracę w koniecznym nawiązaniu do regulacji budżetowych, przez co nie poddaje się waloryzacji umownej ani jurysdykcyjnej.

W negatywnej ocenie prawnej roszczeń skarżącej nie można także było w ogólności pomijać tego, że ich uwzględnienie wywołałoby bez wątpienia lawinę analogicznych lub podobnych roszczeń ze strony dalszych kategorii zatrudnionych wynagradzanych ze środków budżetowych bądź z uwzględnieniem regulacji budżetowych, których wynagrodzenia za pracę podlegają podobnym ustawowym mechanizmom waloryzacji tych świadczeń ze stosunków pracy lub służbowych stosunków zatrudnienia, co mogłyby zagrażać lub destabilizować finanse publiczne

i skłonić ustawodawcę do uchylenia na przyszłość (legislacyjnego „zniesienia”) mocy obowiązującej tych spornych regulacji płacowych, których wykonanie mogłoby niekiedy okresowo wykraczać poza lub ponad możliwości budżetowe Państwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy wyrokował jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

kc